

La casa

Direcció: Àlex Montoya **Guió:** Àlex Montoya, Joana M. Ortueta **País:** Espanya **Durada:** 80 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia, drama **Interpretació:** David Verdager, Luis Callejo, Olivia Molina... **Música:** Fernando Velázquez **Fotografia:** Guillem Oliver **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 01/05/2024
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Després de la mort del seu pare, tres germans es reuneixen a la casa familiar on van passar els estius de la seva infància. Toca decidir què fer amb l'habitatge, cosa que resultarà més difícil del que s'esperava. Amb un to agredolç esquitxat d'humor, **La casa** ens parla sobre la família, l'herència i sobre el pas del temps inexorable, tot sota la mirada de la casa com a testimoni. (A Contracorriente Films)

CRÍTICA

Àlex Montoya s'alia amb Paco Roca per convertir 'La casa' en la sorpresa del Festival de Màlaga

El director converteix la novel·la gràfica en un recorregut per les fractures generacionals, els buits de la memòria i els deutes impossibles de saldar dels fills amb els pares

Hi ha un moment a la novel·la gràfica de **Paco Roca** **La casa** en què el fill, lleugerament ofès i exageradament egocèntric, es lamenta que el seu pare utilitzés els retalls de diari que parlaven d'ell i dels seus èxits (és escriptor o alguna cosa equivalent) per a protegir la parra de l'avidesa dels ocells. El pare, mort, ja és un record i el fill acumula aquest estrany ressentiment de doble direcció que més té a veure amb la culpa pròpia que amb la recriminació aliena. Al mig, la casa familiar de vacances que amb tant d'esforç i entusiasme va construir amb les seves pròpies mans el progenitor. El detall dels papers dona la pauta de la distància que hi ha entre l'un i l'altre, de la diferent escala de valors, de la disparitat de criteris en el concepte del que és útil. Es tracta de només un detall que, tot i que no incorpora de manera evident la **pel·lícula d'Àlex Montoya** que adapta la novel·la gràfica, sí que és la nota en què s'afina tota ella. Perquè, en efecte, la història va d'això, del diàleg no per força impossible entre els que queden i allò que queda.

La família, com és conegut, està diagnòstica com a malaltia. No hi ha consens sobre la seva gravetat, però, amb bon criteri, la Medicina li té reservada una especialitat clínica que igual s'ocupa de la nostàlgia excessiva que de la desatenció, les cures, els deutes sentimentals i, arribat el cas, fins i tot la grip. Tot i que, no convé enganyar-se, no sempre és així. En qualsevol cas, l'important, com bé saben bona part dels metges de família, és no desesperar i, més important encara, acceptar com més aviat millor que som davant d'una malaltia crònica i incurable.

La casa, la pel·lícula d'Àlex Montoya acabada de presentar al Festival de Màlaga, parteix d'aquest supòsit i s'hi acomoda sota un bon grapat de mantes perquè passi la febre. Per moments es diria fins i tot que la idea no és tant que passi res com, senzillament, quedar-se a viure aquí, arraulida, lleugerament marejada i feliç en l'entreson entre l'al·lucinació i el somni. **La pel·lícula, ja s'ha dit, adapta el llibre de Roca i ho fa amb la puntualitat i l'afecte degut.** No direm que sigui una traducció literal del paper a la pantalla, però tampoc la diferència és rellevant. Importa l'escalfor entre amarga i tendra del retrobament, del perdó. I això és així al paper, a la pantalla i fins i tot als fulls de paper que pengen de la parra d'abans.

S'explica el retorn dels fills amb les seves famílies a aquella casa paterna que va servir primer de refugi obligat durant els llargs dies d'estiu per a després quedar en l'oblit. La idea és vendre allò que potser, només potser, ja no té valor. Es tracta, en definitiva, de desentranyar el sentit mateix de la paraula valor. Que no de la paraula preu. Des d'aquí, **Montoya trenca un intel·ligent i molt emotiu laberint en què el passat i el present juguen a confondre's**, a ofendre's l'un a l'altre i finalment a reconèixer-se. A una banda les discutibles i molt amanerades il·lustracions dels records convertits en 'flashbacks', **La casa** encerta a dibuixar gràcies a les interpretacions fora de dubtes de David Verdager, Óscar de la Fuente, Luis Callejo i Olivia Molina l'escenari d'una convalescència, l'encertada descripció d'aquesta malaltia incurable que és la família. I així fins a trobar el diagnòstic precís de les fractures generacionals, les esquivades de la memòria i les ferides impossibles d'estrancar que els fills hereten dels pares. I tot a l'ombra de la més estranya i enigmàtica de les parres en flor.

Luis Martínez – elmundo.es